

Arrest

nr. 82 519 van 6 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 per faxbericht hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de volgende beslissingen:

- de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqües*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht respectievelijk op 30 mei 2012 en op 31 mei 2012;
- de beslissingen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht respectievelijk op 30 mei 2012 en op 31 mei 2012;
- de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 1 juni 2012.

Gelet op titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2012 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 1 februari 2007 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 1 februari 2007.

Op 8 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. De beroepen die verzoekers instellen tegen deze beslissingen worden verworpen bij arresten van de Raad van State van 6 december 2010 met nrs. 209.526 en 209.527.

Op 31 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 juni 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 september 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 20 november 2008 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 17 november 2011 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

Op 14 december 2011 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 1 februari 2012 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 april 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoekster dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat gekend is onder het rolnummer 97 912.

Op 29 mei 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 30 mei 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten A. M.

geboren te G. op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van>)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten (...)."

Op dezelfde dag wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de derde bestreden beslissing.

Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie ten opzichte van verzoekster de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de vijfde bestreden beslissing:

*"(...)
Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;
Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A. M.
geboren te G. , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/05/2012 (2)
Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007.
Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst.
Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de 'Terskaya Pravda' naar voren brengt volgens dewelke de man van de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt.
Overwegende dat de betrokkene een artikel naar voren brengt over wat er gebeurt bij een terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel in een krant niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het algemeen van aard is, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens haar van haar schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op haar schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.
Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)."*

Op 30 mei 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 31 mei 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten D. M.

geboren te G. , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van>)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(...).”

Op dezelfde dag wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de vierde bestreden beslissing.

Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de zesde bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten D. M.

geboren te G. ,op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn :

Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 30 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de Terskaya Pravda en twee artikels uit ‘Groznskiy Rabochiy naar voren brengt volgens dewelke de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens hem van zijn schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op zijn schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn ouders en broers overleden of verdwenen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat de betrokkene deze gebeurtenissen niet kan linken aan de redenen die hij volgens zijn verklaringen gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

*De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.
(...)."*

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat betreft de maatregelen tot vrijheidsberoving, de derde en de vierde bestreden beslissingen:

In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft.

Ingevolge artikel 71, tweede lid van vreemdelingenwet is een maatregel tot vasthouding enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in zoverre de schorsing wordt gevraagd van de beslissingen tot vasthouding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om kennis te nemen van dit beroep. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk wat de derde en de vierde bestreden beslissing betreft. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

2.2. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat betreft de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, de vijfde en de zesde bestreden beslissingen:

2.2.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens - dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen, mocht aangetoond worden dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moet aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.2.2. In het verzoekschrift voeren verzoekers in een enig middel onder andere de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers adstrueren dit middelonderdeel als volgt:

"Terwijl,

De verzoekende partijen er vooreerst de nadruk op leggen dat zij hun eerste asielaanvraag wel degelijk hebben gesteund op de moord gepleegd op de vader van de 1ste verzoekende partij op 18/8/2006 en op de daad van weerwraak, die daarop gepleegd werd door de oudste broer van de verzoekende partij op de familie KHADIROV;

Dat deze laatste daad er dan weer de oorzaak van was dat de familie KHADIROV, op zoek is gegaan naar de 1ste verzoekende partij, ten einde hem op zijn beurt te vermoorden. maar, vaststellende dat de 1ste verzoekende partij niet kon gevonden worden, hun wraak hebben gekoeld op de echtgenoot van de zus van de verzoekende partij, I. B., die destijds de verzoekende partijen geholpen heeft met hun vlucht uit de Russische Federatie;

Dat in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken meent, het politierapport wel degelijk uitdrukkelijk vermeldt dat het rapport betrekking heeft op I. B. en preciseerd dat deze werd vermoord op 24/8/2007 met 2 salvo's van een Kalasnikov-geweer;

Dat de familie KHADIROV daarop is overgegaan tot het publiceren van advertenties in de plaatselijke kranten, waarbij een beloning werd uitgeschreven aan eenieder die hen iets kon vertellen over de juiste verblijfplaats van de 1ste verzoekende partij;

Dat het vooreerst volstrekt onredelijk is ervan uit te gaan dat de 1ste verzoekende partij deze advertenties zelf zou geplaatst hebben;

Dat de advertenties de telefoonnummers vermelden (8(928)745-77-78 of 8-928-017-74-81), waarop de inlichtingen kunnen doorgebeld worden;

Dat deze gegevens controleerbaar zijn;

Dat de beslissing vervolgens het uitsluitend schijnt te hebben over de advertenties uit april 2007, die onmiddellijk na de aanlag op de familie KHADIROV werd gepleegd, werden gepubliceerd, terwijl de verzoekende partijen eveneens een advertentie hebben overhandigd in een krant van 10/1/2012 en een laatste van 12/5/2012;

Dat het duidelijk de bedoeling is van de familie KHADIROV (de familie van de huidige President), ook de verzoekende partij te vermoorden als vergelding voor de dood van een van hun familieleden;

Dat het feit dat het plaatsen van advertenties, waarbij men vraagt dat iemand gegevens zou doorspelen, mogelijk is, tevens het bewijs is dat deze praktijken door de overheid wetens en willens worden getolereerd of dat de overheid niet in staat is een doeltreffende bescherming te bieden (RvS, 6 november 1996, nr. 62.976, Rev. Dr. Etr. 1996, 759; RvV 29 november 2007, br. 4.299; RvV 15 februari 2008, nr. 7.342; RvV 9 juli 2008, rir. 13.874);

Dat de nieuwe stukken een nieuw bewijs vormen voor de feiten, waarvan de verzoekende partij het slachtoffer werd en die door hem uiteengezet werden bij zijn eerste asielaanvraag;

Dat de moord op zijn schoonbroer een nieuw feit is, dat gebeurd op 24/8/2007, dus na het afsluiten van de eerste asielpcedure;

Dat overigens een nieuw bewijs van een vroegere situatie, een nieuw gegeven is in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet (R.v.St. 5/1/1996, nr. 57.384, Rev. Dr. étr. 1996, 387, noot; R.v.St. 25/7/2001, nr. 97.954, JT 2001, 614)

Dat de nieuwe stukken relevant zijn, nu zij de feiten, die de verzoekende partijen hadden ingeroepen, effectief aantonen en zij tevens het bewijs vormen dat de verzoekende partijen tot op heden niet veilig terug kunnen keren naar de Russische Federatie;

Dat de verzoekende partijen overigens de indruk hebben dat de Dienst Vreemdelingenzaken, nogal vlug over de door de verzoekende partijen bij hun dossier gevoegde stukken is overgestapt, zodat het twijfelachtig is dat zij deze stukken hebben laten vertalen, nu de beslissing zeer snel volgde op de overhandiging van de stukken;

Dat moest blijken dat dit inderdaad niet gebeurd is, de zorgvuldigheidsplicht van de overheid, in deze werd geschonden;

Dat bij de evaluatie of deze nieuwe stukken ernstige aanwijzingen uitmaken van het bestaan van een gegronde vrees, de Dienst Vreemdelingenzaken niet mag overgaan tot de beoordeling van de vraag of die aanwijzingen de erkenningsaanvraag ook kunnen gronden;

Dat deze evaluatie enkel kan gebeuren door de Commissaris-generaal;

Dat nu de bestreden beslissingen ten onrechte de nieuwe gegevens, die de verzoekende partijen hebben aangebracht, buiten beschouwing laat, de verzoekende partijen om de schorsing kunnen verzoeken, van de tussengekomen beslissingen (Arrest nr. 81/2008 van 17 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof; RvV 25 maart 2011, nrs. 58.561, 58.581 en 58.583);

Dat de bestreden beslissingen op een foutieve wijze werden gemotiveerd en dat de in het middel aangeduide wettelijke bepalingen werden geschonden door de bestreden beslissingen;

Dat tevens de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen geschorst te worden, nu er geen aanleiding meer toe bestaat tot toepassing van art. 74, §2 van het K.B. van 8/10/1981;

Dat er tenslotte geen enkele aanleiding is, de verzoekende partijen vast te houden op een welbepaalde plaats, nu zij nieuwe stukken hebben overgelegd, waaruit hun vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève blijkt, minstens het reële risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar de Russische Federatie;”

2.2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (*bijlage 13quater*). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor

vervolgning in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Verzoekers voeren aan dat de advertenties een nieuw bewijs vormen voor de feiten aangebracht in hun eerste asielaanvraag. Ook is de moord op de schoonbroer van verzoeker een nieuw feit want het is gebeurd op 24 augustus 2007, na het afsluiten van de eerste asielprocedure.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag op 29 en op 30 mei 2012 volgende stukken hebben voorgelegd:

- een handgeschreven tekst in het Russisch van 29 mei 2012
- een krantenartikel en een artikel/advertentie in het Russisch
- andere stukken in het Russisch.

Volgens verzoekers betreffen deze stukken een krantenartikel uit de krant “Terskaya Pravda” van 17 april 2007 en een krantenartikel uit de krant “Groznerskiy Rabochiy” van 19 april 2007. De inhoud van deze artikelen betreft een opsporingsbericht dat verzoeker wordt gezocht en iedereen die zijn verblijfplaats zou kennen wordt verzocht een opgegeven telefoonnummer te bellen. In het eerste artikel wordt een beloning beloofd.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview op 31 mei 2012 dat hij meent dat deze stukken nieuwe elementen betreffen die hem door vrienden vanuit Zwitserland werden opgestuurd. De briefomslag heeft hij niet bij, die ligt thuis. De overige documenten betreffen volgens verzoeker een kopie van een krantenartikel uit de krant “Groznerskiy Rabochiy” van 11 mei 2012, ook een opsporingsbericht met beloning en een foto van verzoeker, een kopie van de overlijdensakte van de schoonbroer van verzoeker, B.I., overleden op 19 augustus 2007, een kopie van een expertenrapport naar aanleiding van de moord op B.I., wat volgens verzoeker het bewijs vormt dat verslag werd overgemaakt aan het parket van Nazran inzake het gerechtelijk onderzoek naar deze moord. Deze documenten werden vanuit Zwitserland overgemaakt per fax. Verzoeker bevestigt dat het zijn schoonbroer is die hen indertijd heeft helpen vluchten en dat hij tijdens de eerste asielaanvraag al over hem verteld had.

Verzoekster verklaarde tijdens haar interview dat zij de overlijdensakte en het medisch uittreksel/expertenrapport naar aanleiding van de moord op B.I. voorlegt als bewijs op de moord op B.I. naar aanleiding van het feit dat B.I. haar en verzoeker onderdak verschafte voor hun vlucht naar Europa. De handgeschreven tekst in het Russisch is een tekst van haar hand met de reden waarom ze opnieuw asiel heeft aangevraagd.

In de bestreden beslissing van verzoeker wordt over deze stukken het volgende overwogen (de bestreden beslissing inzake verzoekster bevat gelijkaardige motieven):

“Overwegende dat de betrokkene op 30 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een artikel uit de Terskaya Pravda en twee artikels uit ‘Groznerskiy Rabochiy’ naar voren brengt volgens dewelke de betrokkene gezocht zou worden waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens hem van zijn schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden. Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op zijn

schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.

Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn ouders en broers overleden of verdwenen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat de betrokkene deze gebeurtenissen niet kan linken aan de redenen die hij volgens zijn verklaringen gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Inzake de opsporingsberichten in de kranten voeren verzoekers aan dat het onredelijk is dat verzoeker ze zelf geplaatst zou hebben en dat geen rekening werd gehouden met de opsporingsberichten in de kranten van 2012.

Door louter te verklaren dat het “onredelijk” is dat verzoeker zelf voor de publicatie van de opsporingsberichten gezorgd zou hebben, weerleggen verzoekers niet het motief *“waarbij opgemerkt moet worden dat een artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven en geplaatst kan zijn op aanvraag, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt.”* De omstandigheid dat dit motief zowel de artikelen uit 2007 betreft als deze uit 2012, vormt geen motiveringsgebrek aangezien de redenering van de verwerende partij opgaat voor zowel de vroegere als de recentere artikelen.

Door er vervolgens op te wijzen dat de moord op de schoonbroer dateert van na het afsluiten van de eerste asielprocedure, wordt het motief *“Overwegende dat de betrokkene een overlijdensakte naar voren brengt die volgens hem van zijn schoonbroer is waarbij opgemerkt moet worden dat een overlijdensakte enkel is wat ze kan zijn, een akte dat iemand is overleden, zonder enige aanduiding van het overlijden.”* evenmin ontkracht. Een overlijdensakte houdt geen aanduiding in dat de persoon die is overleden, werd vermoord. De omstandigheid dat verzoekers schoonbroer is overleden na het afsluiten van de eerste asielprocedure, brengt niet automatisch mee dat dit een nieuw gegeven is.

Verzoekers hebben echter tevens een rapport voorgelegd van een expert inzake de moord op de schoonbroer. In de bestreden beslissing wordt over dit rapport gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene een rapport en verslag over het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op zijn schoonbroer naar voren brengt, waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene er niet in wordt genoemd, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene.”* Verzoekers antwoorden hierop in het verzoekschrift dat dit rapport wel vermeldt dat het betrekking heeft op I.B. en preciseren dat hij werd vermoord op 24 augustus 2007 met twee salvo's van een kalashnikov-geweer. Ter zitting verduidelijkt de advocaat van de verwerende partij dat met *“de betrokkene”* in de bestreden beslissing verzoeker zelf bedoeld wordt. Zodoende dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat het rapport betrekking heeft op de moord op I.B. maar dat de naam van verzoeker of van verzoekster er niet in wordt vermeld.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft echter geoordeeld dat dit stuk geen nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers, die reeds in hun eerste asielaanvraag hadden aangehaald dat zij in een zaak van bloedwraak verwickeld waren met de familie Khadirov en waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat het relaas van verzoeker bedrieglijk was en er dus geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen, pogen met dit stuk aan te tonen dat er nog steeds een probleem was van bloedwraak. Verzoekers lijken aldus te proberen de geloofwaardigheid van hun oorspronkelijk asielfrelaas te bewijzen.

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De stukken die verzoekers voorleggen kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoekers baseren zich ter gelegenheid van hun tweede asielaanvraag dus nog steeds op

de feiten en verklaringen die zij bij hun eerste asielrelaas uiteen zetten en lijken in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van hun eerste asielrelaas te bewijzen.

Verzoekers slagen er bijgevolg niet in aan te tonen dat zij nieuwe gegevens hebben aangebracht die betrekking zouden hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen zouden bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht concluderen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekers (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Waar verzoekers kritiek uiten op het feit dat de stukken die zij hebben voorgelegd niet werden vertaald, dient erop te worden gewezen dat verzoekers zelf ervoor hebben gekozen om stukken voor te leggen in het Russisch, zonder vertaling. Het komt nochtans aan verzoekers toe om de stukken die zij indienen te voorzien van een vertaling.

De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag is onontvankelijk.

2.3. Over de ontvankelijkheid van de vordering wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, de eerste en de tweede bestreden beslissingen

De bestreden bevelen hebben als rechtsgrond artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van een bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”

De tenuitvoerlegging van deze bevelen werd opgeschort zolang er geen beslissing was inzake de asielaanvraag van verzoekers. Nu er op 1 juni 2012 beslissingen werden genomen tot niet inoverwegingname van de asielaanvragen, kunnen deze bevelen ten uitvoer worden geleegd.

In dit verband dient er echter op te worden gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoekers op 1 februari 2012 bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten die zij niet hebben aangevochten. Deze bevelen en het niet opvolgen ervan vormen de oorzaak van het overbrengen van verzoekster naar een gesloten centrum. Deze niet aangevochten bevelen kunnen nog steeds worden uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar G. Debersaques, "Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges" in M. Van Damme (ed.), *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, nrs. 12-14).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekers werd reeds op 1 februari 2012 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben tegen deze bevelen geen beroep ingesteld zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mochten de thans bestreden bevelen worden geschorst. De gevorderde schorsing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. DE SMET